

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals. Cuba y
Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

L' ENEMICH.

QUESTS dias s' ha parlat molt y de moltes coses.

Contan que 'ls aucells engaviats, en vigilias de terremoto, senten una inquietut mortal, y 's bellugan y saltan frisosos dintre de la gavia.

Aucells ó no aucells, engaviats es tem els espanyols, y si hi ha algú que no sent inquietut y malestar y un no sé què que no s' explica, sera per que haurà perdut l' instint de la predicció.

Hi ha de haver terremoto... Vaya si ha de serhi... Las persones de vista més fina, asseguran que s' estan acumulant les combustibles que han de produhirlo. Asseguran que ho estan veient y tal com ho veuen ho diuen.

Si tinguessem llibertat per imprimir aqui lo que 's diu y 's repeixe mil cops cada dia y que ja no es un secret per ningú, parlariam clà y català... Pero are es impossible.

Citíem no obstant dues frasses que obran escritas en lo llibre de la historia: crech, senyor fiscal, que això no es pecat.

Lluís XV de França, avants de morir es fama que digué: «Després de mi lo diluvi.»

Y en efecte vingué 'l diluvi de sanch de la revolució francesa.

Fernando VII, sentintse malalt de mort, al contemplar l' actitud dels partits liberal y absolutista, contan qu' exclamà:

«Encare no acudiré 'l ull, l' Espanya saltará com lo tap d' una ampolla de cervesa.»

Y en efecte: una guerra civil de set anys, sangrenta y despiadada, fou necessaria per assegurar lo trono de la seva filla, contra 'ls attachs del partit carlista.

Y si are algú 'm pregunta qu' es lo que 'm proposo citant aquestas frasses de dos reys moribundos, permétin que 'ls responga:—Res enterament. Un desitj pueril de fer gala de eruditio.

Acabo de citar incidentalment al partit carlista y ja que 'l tinch á la punta de la ploma no puch deixarle, may siga sinó perque 'l periodista viu de las actualitats, y pot ser no hi ha avuy un assumptio que siga de tanta actualitat com lo partit carlista.

Se necessita estar cego per no veure que 'ls carlins actualment van molt moguts.

Hi ha una mà oculta que 'ls fa pessigollas.

Vensuts en dos guerres civils, y quan sembla que fan 'l època, saturada d' esperit democràtic, es més resistent que mai als seus propòsits de absolutisme y de ignorancia, los carlins se bellugan, s' agitan y es-

los que andrapan en las oficines públicas, los que han tingut manya per ferse reconeix 'ls graus y ocupan en las filas del exèrcit un lloc que no han pogut alcansar molts dels qu' en l' última guerra 'ls perseguian; los que tenen per lema «Afàrtam y digam mes-tis», aquests, acostumats á munyir la vaca del pressupuesto donan exemple als que s' han quedat per portas abrassats á la seva antiga bandera.

Y tingas en compte que no hi ha voracitat més material que la que senten aquests *espiritualistas*, apena han tastat una oliveta.

Veniu totots—diuban los mestissos als que fins are han estat insultantlos—per conquistar lo que tots desitjeu, no hi ha cap necessitat d' embutlofarnos las plantas dels peus corrent per las montanyas, ni de rompre'ns la clepsa á tiros. Contra tots los mals hi ha un remey: la mónita, la poca aprehensiò, la vigilancia per aprofitar las santas occasions. A la ocasió la pintan calva... calva com un cap de mort.

Y 'ls carlins han estirat las orellas.

Pero com que las tenen llargas, las hi hem vistes de molt llany!

Espéran... confian.

Dos vegadas han probat de resoldre 'l plet ab la fosa de las armas, y totas dues va demostrar Espanya que no está pels sectaris de una infamia com l' absolutisme, condemnat per la historia y per la rahò humana.

Intentar una tercera aventura per l' istil seria exposarse á una tercera pallissa.

De manera que avuy ja no 's tracta de la fosa, sinó de la mónita.

Lo cabecilla silvestre procura disfressarse de senyor. Lo pinxo absolutista 's posa guants blanxs y 's torna diplomàtic.

Atrets per l' iman de las bonas paraulas, s' acostan al mònstruo que un dia va cridarlos ab lo nom de *horradas massas*, y que avuy, segons sembla, 'ls promet ventatges més positivas.

Orelles finas hi ha que creuhen haver sentit paraulas per l' istil de aquestas:

—Vaja, no siguéu esquerps, defensors del trono y de la religió: veniu, acosteuvos, que molt serà que no fém un casament; y si fém un casament menjarem confits.

Y vels' hi aqui perque 'ls carlins van tant moguts aquests dias, creyent de bona fé que ja ha arribat la seva.

Tot això per ells seria molt cómodo y molt bonich si en tant complicat problema no hi havia més factors que 'ls nuvis y 'ls convidats.

Pero queda en lo pais una massa immensa: pares que han perdut als seus fills, orfes que han perdut als seus pares, viudas desoladas, famílies en la ruina y la miseria, víctimas totas de la fratricida guerra; quedan odis de rassa, que 's trasmeten de generació en generació y que no claudicaran mentres hi haja un espanyol que tinga vergonya; quedan sentiments de repugnància contral' absolutisme encarnats en la conciència de la immensa majoria del pais; quedan las idees modernes infiltrades fins en las arrels de la vida nacional;

queda, en fi, l' instant de conservació del home perfectible, que no perque—com suposen alguns—descendeix del mico, s' ha de convertir en xay.

Per molt humillada qu' estiga aquesta nació no està tant degradada com suposen aquests politichs que 's figurau poderla agafar com una sargantana y ficarla dintre d' una boyna.

No: ni ab la fosa ni ab la manya, ni á las malas ni á las bones ha de arribar allá ahont se figura la maleïda rassa dels Cains d' Espanya.

Avuy nos limitém á donar aquest crit de alerta.

L' enemich es coneugut.

Vigilém, liberals, vigilém sense descans.... y quan arribi l' hora que veji 'l mon qui es més guapo.

P. K.

L' ENFANT TERRIBLE.

ER la escala de la casa hont viu lo señor Cánovas hi ha un terratrémol espantós: se senten crits y corredissas, véus que demanan auxili, criadas que pujan, cambreras que baixan... sembla que 'l mòn s' acabi.

Lo mònstruo, que s' entera una mica d' aquest esbalot, s' acosta á la porta, creyent que la hidra de la revolució s' ha escapat del cau y va á ferli una visita.

—Qu' es aquest escàndol?—pregunta al porter, que s' està dret al replà ab una escombra á la dreta y uns espolsadors á la esquerra.—A què vè tota aquesta sagata?

—Miril—exclama 'l porter, senyalantli ab lo mànech de la escombra un senyor que puja;—¡vel'hi aquí qui 'n té la culpa!

En Cánovas se gira y obrint los brassos, llença un crit de alegre sorpresa.

—Tú!

—Jo en persona...

—Abrássam!

—Mil vegadas, deu mil, un milió...—

Lo nou arribat es en Romero Robledo.

Agafantlo pel bras, lo mònstruo fa entrar al pollo cap a dins del seu despai.

—Ara comprénd—diu,—la causa de la sarracina que sentia per la escala: debias ser tú, jeh, perillán!

—Està clar! Naturalment, ab tant temps sense haver vist aquest hé de Déu de minyonetas que corran per aquesta casa, jo volia abrassarlas y donarl's hi á entendre la viva satisfacció que hi sentit al tornarlas á veure...

—Ets un gat dels frares!

—Si, y elles en lloc d' agrahirmho, s' han posat á escandalizar com si las degollessin.

—Bè, vaja; séu y explicat. ¿Desde quan ets à Madrid?

—¿Desde ara mateix, home! «Vol que jo retardi ni en moment, quan se tracta de vosté? No hi fet més que respatlarme las botinas y 'ls pantalons, y dessegnida, cap á veure l' amo de las peras. «Oy qué si?

—¡Qu' ets dolent!... Y he ¿qué pensas fer ara?

—¡Jo! Vaya unes preguntas! ¿Qué vol que fassi sino lo que vosté manarà?

—Donchs, mira; agafa 'ls trastets y vésten á Antequera.

—A Antequera! Jo á Antequera! Jo!

—Sí; y no tornis fins que 't cridi.

En Romero baixa 'l cap y 's posa á plorar.

—Bol y aral. De qué ploras?

—De rest!

—Pero enraona, home, enraona... Tú tens alguna cosa!

—No senyor! no tinch res!

Y al dir aixó, se deixa anar de la cadira y comensa á escalar revolcanse per terra.

—Pero ¡qué t' agafal! —crida en Cánovas tot despiacentat. —¿Qué tens? ¡diga! corra!

—Jo vull ser president del Congrés!

—Tú!

—¡Siiiiii! ¡Jooooool!

En Cánovas se posa las mans al cap, sense sapiguer qué respondre: en Romero continua plorant, cargantse per l' alfombra y repetint:

—Jo vull ser president del Congrés!

—Pero, infelis! —murmura 'l monstruo aixecantlo y posantsel á la falda —¿no véus qu' ets massa criatura pera un càrrec d' aquesta especie? No véus que 'ls diputats...

En Romero no 'l deixa continuar y torna á ajeures per terra, cridant més fort que may:

—Jo vull ser president del Congrés!

—Malvinatje 'l xicot! —crida en Cánovas pasjantse per la habitació, —si fos fill meu li clavava una surra que 'l deixaria baldat!

—Jo vull ser president del Congrés!

—Ja sabs bé lo que 't dius?

—Si senyor, —murmura 'l pollo, mirantsel tot serio y sense plorar; —si senyor, ho sè perfectament, y al demanarho ho faig tant decidit, que si m' ho nega....

—¿Qué farás si t' ho nego?

—Una desgracia...

En Cánovas se posa á riure, s' ajup á terra y fa un petó al front de 'n Romero Robledo.

—Serás president del Congrés!

—De veras?

—Jo te 'n responch: ara vesten y déixam sol, que tinch feyna.

—Corrent; més tart jo tornaré.

En Cánovas se queda assentat, exclamant quan l' altre es fora:

—Es de la pell del dimoni aquest xicot... pero no li sè negar res!

Y mentres tant en Romero murmura baixant l' escaleta:

—Lo Móntru! ¡Li diuhem lo Móntru! Per mi es més manso que una gallina!

FANTÁSTICH.

A no es una isla tant sols, la que preten haver ocupat Alemania.

Mentre la tripulació del *Iltis* desembarcava á Yap, Alemania pretén que 'l *Albatros* feya dos quartos del mateix per lo que respecta á onze illes més de aquell arxipèlach.

De manera que després que s' haja fallat lo de Yap, encare que 's fassa favorablement a Espanya, quedaran pendents onze conflictes.

Y es de creure que mentres se tractará de resoldre aquests onze, Alemania tindrà la barra de prepararne onze més per cada un de aquests.

La cansó del enfadós. Espanya no tindrà paciencia per sentirla tota. Y lo més trist es que ab lo narcòtic conservador s' adormirà aixis que comensin á cantarli.

Y calculin quan estiga adormida si funcionaran depressa les unglas dels alemanys.

Quan l' heroe de les dents llargues va fugir de Madrid per por del cólera, deya ab véu alta y á qui volia escoltarlo:

—Avuy per avuy soch l' home més impopular d' Espanya.

Passan tres ó quatre mesos, passa 'l cólera y l' home de las dents que durant aquest temps no ha fet més que passejarse y pendre la fresca, torna á Madrid y exigeix que 'ls seus amichs li preparin una rebuda casi triunfal.

Jo ja ho veig: l' arribada de 'n Romero Robledo á Madrid té una gran significació médica: vol dir que no hi ha perill de cólera.

Ha mort lo general Topete un dels principals autors de la Revolució de Setembre.

Si en la seva heroica vida de marino valent y decidi, qual nc m' gloriós corra unit ab la guerra d' Africa y ab la del Pacifico no registrés sino aquell crit me-

merable de «Visca Espanya ab honra!» donat en la bahia de Cádiz, la memòria del general Topete seria per nosaltres honrada y benedida.

Es cert que no ha sigut mai del nostres; però se li atribueix una frasse que honra la seva sinceritat:

«Soch monàrquich liberal va dir un dia; pero hi educat al meu fill per democrata, perque aquest educui al meu net per republicà.»

Una notícia: S' ha publicat ja *La ratlla dreta*, aplaudit drama de D. Federich Soler (Pitarra.)

Val més que 's publiquin dramas aixis, que l' estat de siti.

■ Prussia s' han celebrat les eleccions de compromissaris, creyentse que aquests elegiran una cambra hostil á n' en Bismarck.

■ Ab quina cara de compassió mirarà 'l Móntru ai canceller de ferro!

■ Un canceller que pert unas eleccions!... ■ Y un canceller aixis, vol apoderarse de las Carolinas?

■ Pipiol!

■ A Mr. Freycinet, ministre de la República francesa, un individuo á qui ell ne coneixia va dispararli un tiro.

■ Y 'ls reaccionaris van dir: —¿No veieu? La República es lo crim. Ab la República no hi ha seguretat personal. Fins a's ministres qualsevol ximple 'ls cassa.

■ Lo ministre va sortir ilès y l' autor del disparo va caure en poder de l' autoritat.

Durant alguns dies no va voler declarar ni 'l seu nom, ni 'ls móvils que van induirlo á disparar contra en Freycinet.

Després va saberse tot.

Era un pobre pare, desesperat. Havia treballat en lo canal de Panamá, ahont preten que un capatás després dedeshonorari una filla, va matarli.

Va demanar justicia inutilment. Va escriure una, dos cartas al ministre d' Estat y van quedar sense resposta.

Al últim va pendre 'l determini de tirar un tiro á un ministre, á un alt personatge qualsevol, no ab l' intent de tocarlo, sino de promoure un escàndol y cridar l' atenció.

Aquell pobre home ho ha lograt. Tota la premsa s' ocupa avuy de las seves desventures, y 'l mateix Mr. Freycinet demana que 'l posin en llibertat.

Publiquem avuy la correspondència, que per excés de original no va poder insertarse en lo número passat.

La setmana entrant publicarem la contestació á las cartas qu' hem rebut en la present y á las que rebem fins al dimecres al vespre.

■ Un metje espanyol que resideix á Montevideo desde la caiguda de la República, va dirigirse al representant d' Espanya, oferintli la seva personalitat y un milió de rals per combatre las exigències del imperi alemany.

■ Y va ser acceptat aqueix noble oferiment?

No senyors: lo representant d' Espanya á Montevideo ni tan siquiera li va donar las gracies.

Ja es bén cert que aixis com per ofendre un tacanyo no hi ha com fer un acte de generositat, per ofendre á un conservador no hi ha com realisar un acte de patriotisme.

■ L' Ajuntament de Madrid ha comprat un lleó á Mr. Wilson per donarli estada en una de las gabias del Retiro.

Bèn fet. Lo lleó espanyol de un quan temps ensa s' ha tornat tant manso que tothom l' esquila.

Densá que corren certs rumors sobre... etc. etc., los carlins se bellugan qu' es una delicia.

No esperan més que una situació liberal per tornar á comensar la gresca.

D. Anton los mima, en Pidal los alimenta, y ells se preparan. Es lo grà que s' está formant. Després vindrà la postema y per últim reventarà.

Escoltin quon podrian prevenir aquest grà ab molt elixir democràtic, ó tallarlo resoltament ab la llanceta?

Per últim lo gran naturalista Mr. Pasteur ha trobat la manera de curar l' hidrofòbia.

Y vegin fins ahont arriba la intel·ligència dels gossos, que al de casa quan se li parla de Mr. Pasteur, remena la qua y salta com si 's tornés boig d' alegria.

Pero Mr. Pasteur havia de fer una cosa: venirse'n á Espanya y veure si hi ha medi de curar ó atenuar la hidrofòbia conservadora contra la premsa.

O sinó, tractantse de conservadors, no hi haurà més remediu que mantenir l' antic sistema de denarlos la bola.

Dihen de Madrid qu' efectivament se plantejarà la crisis aixis que s' haja acabat de discutir lo mensatge.

A llegir aixó, qualsevol fusionista cau en basca d' alegria.

■ Pero dita crisis, afegeix lo párrafo, no significarà un canvi de política, perque 'l Sr. Cánovas se proposa formar govern durant varias legislatures.

■ Y al llegir això qualsevol fusionista cau en basca de desesperació.

* * *

Pero aném á comptes.

■ Lo Sr. Cánovas se proposa...

■ Preu: Cánovas proposa, y 'l poble disposa.

CARTAS DE FORA.—Ha sigut robada l' iglesia de Mora la Nova. Es la segona vegada que això succeix. Los lladres van endurse 'n los cordons de Jesús Nassareno y la caixeta de las ànimes. Qui es lo lladre? Ni se sab, ni pot averguençar-se, perque ni del robo de aquest any, ni del de l' any passat se 'n ha donat part al jutje.

L' epidèmia reynant ha deixat alguns viudos en dit poble, molts dels quals trobantse ab familia menuda tractan de tornar-se á casar; pero 'l rector diu que no casarà á cap viudo si avants no paga l' enterrament de la seva difunta esposa que costa 15 pesetas. En vista de lo qual me sembla a mi que de la iglesia ja no haurien de dirne l' iglesia, sino la botiga.

VARIACIONES.

Ara corra que 'ls carcundas, volen tornar á fè'l valent, calantse altre cop la boyna y calantnos... lo demés.

Jo no hi vist gent més ingrata que aquests vándalos moderns... Tots cobran... y enara 's queixan!

■ ¿Qué diable deuran volquer?

Los periódichs d' Alemania treuen tots foix pels caixals, y dihen que en 'questa terra s' hem tornat tant descarats. Per favor, no 'ns fassin riure, que no estem per bromear... Si som descarats nosaltres, ¿qué seran los alemanys?

Lladres que assaltan masías lladres que invaden trens, lladres que espanyan las portas, lladres pel cap y pels peus. No podem donar dos passos que no veiem lo mateix. Lladres, lladres y més lladres... i y encara 'ls que no veiem!

L' estat de l' illa de Cuba deixa tant que desitjar, que 'l governador Fajardo ja no sab qué s' té entre mans. Los negres ballan de gana, los blancks patejan de fam y ab un porvenir més negre que 'ls negres del seu voltant.

Lo govern té repugnancia á reunir las Corts, perque creu que 's veura en molts apuros per explicar lo que ha fet. Ab unes Corts de camama fetas d' ell, encara tem? Pues si fossen Corts de veras, ¿qué faria, Déu de Déu!

Sigui lo que sigui 'l fallo que 'l papa dongui á son temps, las pobretas Carolinas ja no las veurem mai més. Diu que en Bismarck, á horas d' ara, ja ha dit lo que pensa fer. Son per ell? Pues se las queda. Son per Espanya? Las pren.

Lo senyor Lopez Dominguez y 'l general Salamanca s' han fet d' altó més amichs y s' han escrit variás cartas. Bons son aquestos principis, si després no 's desbaratan... Parlant los homes s' entenen: á entendres, pues y... á arreglar-se.

Cauhen las fullas dels arbres, cauhen los cabells del cap, cauhen los llenguers dels pisos y 'ls pagare's qu' hem firmat. Cauhen las ilusions mortas, cauhen los que van pels als, cauhen los petits y 'ls grossos... pero en Cánovas no cau.

Parlant lel difunt Topete, un diari conservador diu que ab aquell crit de Cádiz va tacarse 'l seu honor. Cóm pogué tacarse 'l pobre, si justament allavors ell va fer de quita-manchas del honor de la nació?

A Madrid la gent maligna murmura de... no sé que, sobre... no sé qué dimoni y, en ff... qué sé jo qué més. Hi ha qui diu que... no sé quants respecte a... no sé qué's tem y... vaja, deixemho corre qu' es tart... y 'l cel es molt lleig.

C. GUMA.

o gobernador de Barcelona está resolt, segons diuen, a empredre una gran campanya contra 'ls falsificadors de substàncies alimenticias.

Animo, y já ells, Sr. Solesio!

Pero no 's limiti sols als sofisticadors de aliments: ataquí ab la mateixa energia als sofisticadors de totes classes.

Desde 'ls que falsifican vi... fins...

Diguémo de una vegada: fins als que falsifican eleccions.

Aquest dia—per més que sembli impossible en los temps que corrèm—la policia anava agafant capellans.

Fins al extrem de agafarne cinch de un plegat a la llibreria de 'n Lopez.

—Ay, ay, dirán vostés «capellans á ca 'n Lopez?»

—Si, senyors, si: cinch exemplars de la interessant novel·la *El Cura de Lopez Bagó*.

Sembla que un sabi francés ha descobert la manera de trasmetre la forsa á grans distàncias per medi de l' electricitat.

Aixis los salts dels rius podrán ser aprofitats en los centres industrials, per lluny que 's trobin de aquells.

—Ah, y un' altra cosa! Si á tanta distància com diuen se pot trasmetre la forsa, enviarém la forsa de la opinió pública á Madrid y no hi haurà govern possible.

Quan en Romero Robledo torni d' Antequera, 'ls seus amics polítics se proposan ferli una rebuda per l' istil de la que van ferli la setmana passada al tornar de San Sebastian.

Succeheix ab en Romero Robledo lo mateix que ab les pessetas falsas: per ferlas passar hi ha que fregarlas tot sovint ab polvos de mirall.

Diu un telégrama:

«Lo revolucionari Salvochea s' ha establert a Tanger.»

Es una gran idea. Fet y fet hi ha més llibertat á Marruecos que aquí á Espanya entre la taifa conservadora.

En Pidal va guardarse molt de assistir á la inauguració del curs acadèmic.

Va saber que 'ls estudiants havian comprat pitos y va quedarse á casa.

No per això va escapar de una xiulada.

Perque asseguran que tot lo sant dia van estar xiulantli las orelles.

Com que 'ls estudiants l' estiman tant, no fan res més que dir bê d' ell.

Assegura un periòdic que un industrial de Valladolid ha confeccionat la friolera de vint mil borlas per boinas.

Es alló que 's diu: avuy dia 'ls carlins estan de borla.

S' está desarrollant á Madrid una epidèmia de verola. Això es l' únic que faltava perque l' obra conservadora fos complerta.

L' historia de la miseria ilustrada ab grabats.

Los estudiants de Madrid organisan un banquete pèl dia de santa Isabel en senyal de protesta pels successos del any passat.

Segons sembla 'l banquete 's celebrarà baix lo següent menú:

SOPAS: Sopa d' ay.—Arrós ab menuts.

ENTREMESOS: Pebrots ministerials.—Olivers—Bacallà esqueixat—Ous dusos.

ENTRANTS: Platillo ab castanyas—Tunyina á l' Oliver—Lengua ab bolets.

Pares de familia gelats.

ROSTIT: Gall d' indi guarnit ab guatllas ministerials.

POSTRES: Menja-blau—Nous y atmetllas ab closca—Sabres de pasta.

En Toreno està enfadat... Ell diu que apoyará al govern desde 'ls bancs de la majoria; pero no hi fa res: està enfadat y la rahò li sobra.

President del Congrés á gust de tothom, are sense

com va ni com consta 'l treuhen de la cadira, pera colocarhi á un home que tres ó quatre mesos endarrera deya á boca plena: «Avuy per avuy jo soch l' home més impopular d' Espanya.»

Ell, un home de pes, ha de sacrificarse, perque s'enfil en Romero Robledo, un home lleuger.

* *

Si jo fos amich de 'n Toreno li donaria un consell per tornar á pujar á la codiciada presidencia.

Al seu puesto 'm valdria de una treta que donaria lloch á una escena deliciosa.

O sinó figúrinsela vostés mateixos:

Qualsevol dia, en mitj de una solemne sessió procuraria fer mala cara. Ja per endavant me l' hauria pintada com los cómichs que han de representar un paper de malalt.

A lo millor comensaria á gemegar, me posaria las mans á la tripa diuent:—¡Quin dolor més cruel!... ¡Uy! Me cremo... Me cremo...

Estararia 'ls brassos y las camas com si tingües rampa, y com que ja estaria convingut ab un diputat que fos metje, aquest se presentaria y després de examinarme, diria:

—Senyors: un atach de cólera fulminant.

* *

Y ja veurian vostés com en Romero Robledo, agafant lo barret saltaria de la tarima y de la correguda no pararia fins á la estació del Nort, fent posar un tren exprés per fugir del cólera.

Mentre tant en Toreno seria trasportat fora del saló de sessions, ahont podria rentarse la cara, y presentarse de nou fresh y campant, podria enfilarse novament á la presidencia entre 'ls aplausos de la Càmara.

Per escarmantar á un poruch, tots los medis son bons.

L' arcalde de Madrid tracta de sustituir ab un altre símbol l' òs que figura en l' escut d' armes de aquella vila.

—Vol una bona idea?

En lloc del òs pot posarhi un mónstrue, y en compte del cirerer d' arbès (madroño) un alemany que 'l fa ballar.

Ja 's diu que aixis qu' en Sagasta puji, 's presentarà acompañat del corresponent Sr. Camacho.

Això es senyal evident de que 'ls conservadors que han agotat los grans recursos que á expensis del país va acumular l' indicat Camacho, avuy acaban los turrons.

Es l' història de sempre.

Les liberals estan destinats á munyir la vaca.

Y 'ls conservadors á heure's la llet mentres ne queda una gota.

Torna una família de fora y al penetrar al pis per instalarse troba l' habitació ocupada per uns tipes rosos que semblan alemanys.

—Eh, mestres, que aquí es á casa nostra...

—¿De veras? diuen los ocupants. Donchs mirí, quan nosaltres hi hem vingut no hi havia ningú.

—Y 'ls mobiles?

—Son molt còmodos.

—Bè, bè, fora bromas.

—Donchs deixémnos de bromas. Quan nosaltres venim venir al pis no hi havia ningú més que 'ls escabats y las ratas.

—Es que nosaltres varem fugir per por del cólera.

—Perque fugian.... Nada: á nosaltres nos convé aquest pis pèl negozi y 'ns lo quedém.

* *

Si á alguna de las molts famílies que van sortir de Barcelona 'ls passés una feta per l' istil ¿qué farian?

De segur que acudirian á las autoritats, als tribunals, á la forsa pública fins alcansar l' evacuació del pis ocupat injustament.

Donchs en Cánovas no faria res d' això. D. Anton acudiria á las autoritats eclesiàsticas.

Diumente passat un funàbul va treballar en la Plaça de toros passant per un fil-ferro tivant, tapat d' ulls y ficat dintre d' un sach.

Cada dia en Cánovas fà 'l mateix.

Passa pèl fil-ferro tivant de la opinió pública. Va ab la vista tapada ó cego d' orgull qu' es lo mateix.

Y en Bismarck ja 'l té dintre del sach.

No hi ha més que una petita diferència: lo funàbul de la Plaça de toros no va caure.

Y en Cánovas, no té remey, caurá.

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Mar-tell.

2. ANAGRAMA.—Suria-Rusia.

3. TRENCÀ-CLOSCAS.—Olesa de Montserrat.

4. LOGOTIPO NUMÉRIC.—Marcelino.

5. GEROGLÍFICH.—Per Ripollenses Ripoll.

Han endavinat totes las solucions los ciutadans Lluís Sarerrat, Olimpe Coca, J. Staramsa y L. C. y Pujo; n' han endavinadas 4 Un de l' olla, Tres Candelas, R. R. Dientes, Aquí estich jo, J. Domenech, J. Brú, A. Rodella, y J. M. Bernis, 3 J. Moret, Un de la Vall d' Aran, y Joseph Abril; y 1 no més Noy d' Ocata y Un vigilant y un sereno.

XARADA.

Tot, equivalent á hermosa, es la nena que m' estimo; quan va de hu-dugas la mimo porque val qualsevol cosa; pro cosa bona s' entén. Si l' hi apreta la hu-tercera menja de una tal manera que res l' hi toca á la dent.

MOROLOBOCONGOF.

MUDANSA.

Ahir vaig veure agafà una tot posada ab a.

La germana del padri se diu Tot posada ab i.

No m' agrada un cert senyó porque tot posat ab o.

F. ALBERTI Y J.

TRENCA-CAPS.

¿FA LLET? BIEN.

Formar ab aquestes lletres lo nom de una vila catalana.

FIGORIE DE M.

TERS DE SÍLABAS.

...

...

Omplir los pichs ab lletres que llegidas vertical y horizontalment digan. Primera ratlla: nom de dona. Segona: idem, idem. Tercera: un enemic del clero. UN CATALANISTA.

GEROGLÍFICH.

Carlos I

crea

March Loca

FE.

CORXET DE REUS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Nasny Atelab, Ll. Ll. Ll., Empleat del Carril, Barellana, Un vigilant y un sereno, Noy d' Ocata, A. Rodella, J. M. Bernis, J. Brú, L. C. y Pujo, Luis Sarerrat, J. Sarga, J. C. (a) Sidi-Alem, Pepet de Artés, M. Sancho, Betas y Fils, Pepet d' Esplugas, Ernest Burgay, M. Duran, J. P. de Viderras, Bigot Cargolat, Setmesó del Tivoli, E. Mercader, Un Ferranista y Camús Palomas: Lo que 'ns envian aquesta setmana no 'ns serveix.

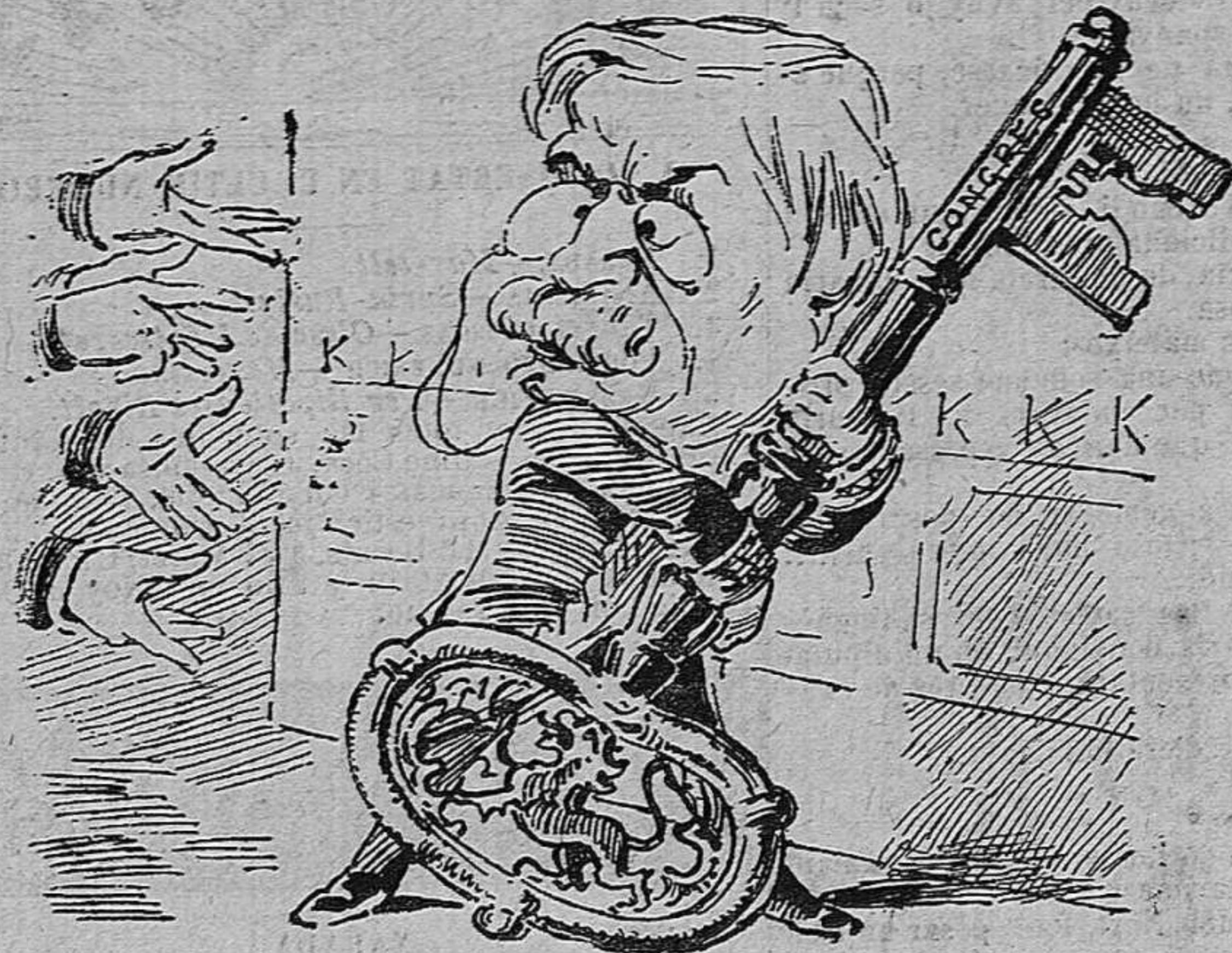
Ciutadans Arrós y Fideus, Joseph Abril, Antonino, Un de la Vall d' Aran, Eudalt Sala, Aquí estich jo, R. R. Dientes, Tres Cadelas, Un de l' olla, Titep, Palatiua, Un Guindilla, Estebet del Carril, Vilaret de E. de Ll., Un pillo B. y Joan Moret: Publicarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadà Fumigat: Realment no serveix, y tampoc fà per casa lo que 'ns envia aquesta setmana.—Atetir: Lo que 'ns remet es molt incorrecte.—Vilaret de E. de Ll.: Los versos son una mica greixuts: no sabem si ho insertarem, déixins'hi pensar.—Un gandul que viu del seu: Lo del frare es un quènto molt antic; però podria haver succehit perque hi ha coses que 's repeteixen: «voste ho garantirà ab la seva firma?—Pepet del Carril: No 'ns ha sigut possible.—Pepet de Arbucias: No s' inquieti; alguna cosa ó altra hi anirà.—Q. Roig: A judicar pel caràcter de lletre no es de la persona de qui voté sospita. Si ho haguessem sabut no l' hauríam insertada.—Ricardo Rum Rum: Aprofitarem molta cosa de lo que 'ns envia.—C. Valls: La poesia es molt desgarbada.—Elecciar Coma: Ni l' una ni l' altre 'ns serveix.—Asnerooff Alkuspa: Fera de les xardanes no podem aprofitar res mes.—A. M. Benisanet: Serveixis repetir la notícia, puig les cartas anteriors se 'ns han extraviat.—Jenani: Veurem de aprofitar algunes cantarelles.—J. R. y V.: L' article ab tot y ser un arreglo sent massa l' original. Envihi alguna altra cosa y 'l complaurem.—J. Staramsa: Hi anirà una de las dos poesias.—Microbi mort: Aquesta setmana no serveix res; de lo rebut mirarem de posar alguna cosa.—J. Coll y Gasull: També s' aprofitara algo.—J. Cap: Idem idem.—N. Agustí M.: L' epígrafa es molt fluix.—J. P. y S. (Mora la nova): Queda complascat.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22

POTI-POTI.

¡Que obri las Corts?... ¡Está bè!
Jo soch l' amo y no ho faré.

A Antequera 'l goig m' espera:
salga el sol por Antequera.

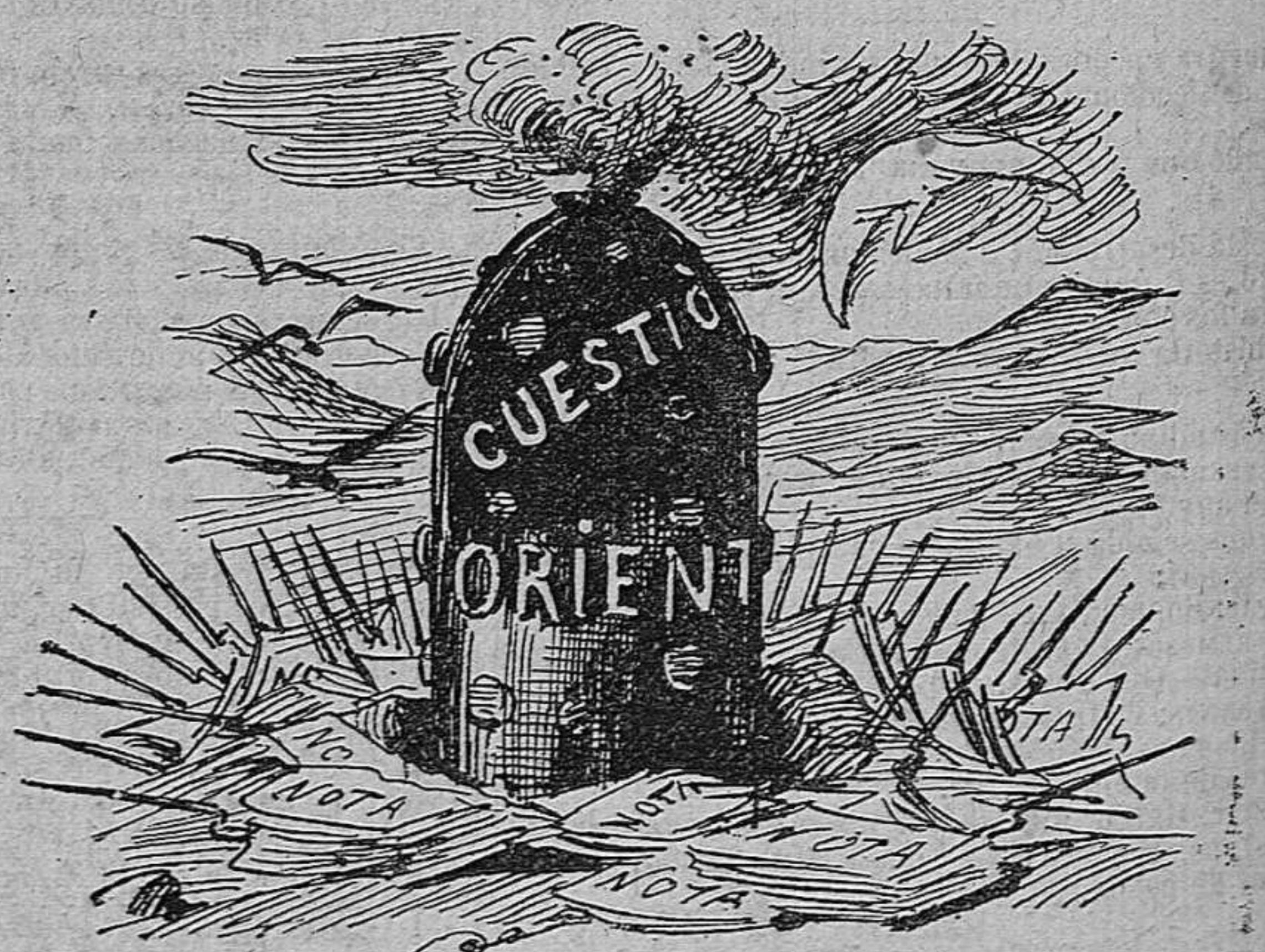
Diu que prompte tindrém feyna:
torném á netejar l' eyna.

Lletjos, pudents y greixosos.
Vaya uns temps més deliciosos!

Guitarra de mitja caixa
un escolapio la inventa
y un conservador l' aixafa.

Ja fuma com una estopa
la bomba recarregada...
Quan reventi, ¡adéu Europa!